

Núñez, la burgesia desarrelada

L'expresident del Barça i constructor va mantenir un llarg pols amb el pujolisme i va simbolitzar els sectors més refractaris al catalanisme dins del món econòmic

Josep Lluís Núñez, en una imatge d'arxiu. | Europa Press

El 6 de maig del 1978, el constructor Josep Lluís Núñez -que ha mort als 87 anys- va guanyar les eleccions a la presidència del Barça. Aquella va ser una batalla molt polititzada que va enviar molts missatges a la societat catalana. Feia pocs mesos que la Generalitat s'havia restablert. El pujolisme encara havia d'esperar dos anys per al seu triomf i Convergència Democràtica era el quart partit de Catalunya. El mapa de partits s'estava estructurant. Les hegemonies no eren encara nítides.

Aquella nit, quan les darreres paperetes es van comptar, el principal candidat derrotat, Ferran Ariño, va pronunciar una frase que ha passat a la història del club, però que tenia moltes implicacions: "Avui al Barça li hem fet una mica de mal". Hi havia un tercer aspirant, Nicolau Casaus, que de seguida s'afegiria a la directiva del guanyador. Ariño, militant de CDC, de la seva ala més patriòtica i progressista (Convergència es definia en aquell moment com a socialdemòcrata), va rebre també el suport de sectors del PSUC. Però no n'hi va haver prou.

Dues burgesies enfrontades

La mort de Núñez es produeix un any i mig després de la d'un altre expresident, Agustí Montal, predecessor seu (<https://www.naciodigital.cat/noticia/127729/agusti/montal/quantextil/dirigia/barca>). Dos perfils ben diferenciats i representatius de burgesies alienes. Montal pertanyia a una saga del tèxtil, una

família de tota la vida, i no amagava una sensibilitat catalanista tot i que moderada. Una burgesia que tenia vincles amb entitats com Òmnium i amb l'abadia de Montserrat. Núñez pertanyia a una burgesia desarrelada, lligada al sector de la construcció, que es va fer d'or en els anys de l'alcalde Porcioles i que no va demostrar mai cap sensibilitat catalanista. En el seu equip hi havia altres exponents d'aquesta dreta més conservadora, com l'hotelier Joan Gaspart o l'advocat Antoni Muntañola, antic conspirador monàrquic.

La trona que el pujolisme no va poder conquerir

El pujolisme mai va poder conquerir el Barça. Ni tan sols va poder fer-ho quan Núñez es va retirar, en què fou succeït per Gaspart. El nuñisme va començar amb l'estigma de la seva simpatia per la dreta espanyolista, però va ser capaç de consolidar-se amb un estil que ara hauríem d'anomenar populisme: una barreja d'emotivitat i demagògia, i una capacitat de treure rèdit de les mancances, especialment les comunicatives, del personatge.

El *nuñisme* va ser una mena de "patrioterisme culé" que es volia deslligat del catalanisme. La tensió permanent entre *nuñisme* i pujolisme va acabar fent a Núñez simpàtic a alguns sectors (no tots) del PSC, fins al punt que algun dirigent socialista va esdevenir activista del dirigent futbolista. Va ser el cas de l'historiador Jaume Sobrequés.

Caldria un estudi del que el llarg regnat de Núñez en el que és la principal icona de la societat catalana -va ser president fins al 2000- va significar en la dificultat del catalanisme per assolir determinades posicions de poder a Catalunya fora dels àmbits estrictament polítics. On era la Lliga de Prat i Cambó? Ja no hi era. Com si una maledicció impedís al nacionalisme l'accés al gran poder. En això, encara avui, l'èxit d'una figura com Núñez en el si de la societat catalana obliga a llegir el país amb mirada atenta i diu molt de les característiques -i les febleses- de la Catalunya sorgida del franquisme.